CRIME

DIME NOVELL

3

Alaska Jim și Față Lată

BIG BEN

ALASKA JIM ŞI FAŢĂ LATĂ
PE URMELE ELANULUI ROŞU

Traducere ISTRATE PETRU

ALASKA JIM NR. 55
PE URMELE ELANULUI ROŞU

CAPITOLUL 1
FIICA LUI JACK MILIONARUL

— La dracu'! Sunt eu un *greenhorn,* sau drept cine mă iei dumneata, tinere?

Jack Breton cel mai bogat proprietar de mine din nordul Canadei care se stabilise aici în Clark Hill, un EL DORADO al tuturor cavalerilor şansei cum se numeau prospectorii aici în ţinutul aspru al Americii de Nord îl privi mânios dar şi uluit pe tânărul care cutezase de îndată ce sosise la PEŞTELE DE AUR, cel mai renumit salon din oraşul Clark Hill să-i ceară s-o vadă, nici mai mult nici mai puţin, pe fiica sa.

— Sunteţi Jack Breton, sau cum se mai spune Jack Milionarul, şi atât vă pot spune c-o iubesc pe fiica dumneavoastră, după cum şi ea…

— Dar asta e de-a dreptul o neruşinare! Edith a mea o să te alunge cu biciul! Ş-apoi nu sunt eu tatăl care să-şi lase fiica să fie jignită de orice aventurier pripăşit pe meleagurile astea.

Jack Milionarul, în ciuda vârstei sale înaintate încă era voinic şi mlădios şi-acum supărat nevoie mare pipăi după pumnalul pe care-l păstra întotdeauna la brâu.

— Opriţi-vă o clipă mister Breton. Înainte de-a mă obliga să-ncep o luptă cu pumnalele îngăduiţi-mi un ultim cuvânt.

Pe bătrânul Breton îl impresionă curajul tânărului din faţa sa, mai cu seamă că după părerea sa cam apusese vremea bărbaţilor îndrăzneţi din pădurile Canadei. Şi la urma urmei în tinereţea sa bărbaţii cutezători fuseseră tocmai după calibrul acestui tânăr pretendent la mâna fiicei sale. Aşa că se potoli pe moment.

— Să fie şi-aşa, un cuvânt, dar numai atât. Şi-apoi ca să ştii, fiica mea e ca şi logodită.

Tânărul se făcu palid ca un mort la auzul acestor cuvinte, după care se reculese.

— Oricum ar sta lucrurile, trebuie să mă ascultaţi dar... se întrerupse el pentru un moment privind în jur oamenii din cârciumă care ciuliseră cam de mult urechile la cearta lor. Dar… reluă el, n-ar fi mai nimerit ca discuţia asta s-o avem numai noi între patru ochi?

— N-am nici un secret faţă de gentlemenii din salonul ăsta întrucât sunt prietenii mei.

Jack Milionarul pronunţă ultimele cuvinte cu-n fel de dispreţ suveran.

— Nu e vorba de neîncredere aici, mister Breton dar e vorba de-o problemă strict personală. În ultima vreme am fost la minele de cupru din munţi…

— La minele de cupru?

Bătrânul Breton fu uimit să audă asta aşa că îşi închise la loc vesta de piele care ascundea brâul unde-şi păstra pumnalul şi-i făcu un semn omului care vorbise.

— Să mergem, acolo vom fi numai noi.

Spunând vorbele astea Barton păşi într-o mică încăpere alăturată salonului principal încăpere păstrată numai pentru ocazii speciale. După ce barmanul un fost căutător de aur din regiunea Yukonului aprinse lumina Jack, milionarul asupra căruia cuvântul „minele de cupru" îi făcuse o impresie deosebită, se referi imediat la acest subiect:

— Şi ai găsit ceva acolo, băiete?

— Spun doar că în ultima vreme am fost la minele de cupru mister Breton, şi…

Jack izbucni nerăbdător.

— Mai lasă-l pe mister naibii şi răspunde la ce te-am întrebat. Aici suntem numai între noi… Pentru dumneata sunt numai Jack Milionarul şi nimeni altcineva, m-ai înţeles?

— Fie şi aşa Jack, cât despre mine eu sunt Harald Salisbury.

— Salisbury?

Pielea tăbăcită a lui Breton păli la auzul veştii.

— Încă mai eşti în viaţă?

— După cum se vede. Şi pot adăuga că mă simt foarte viu şi al naibii de bine, Jack!

— Şi urşii nu te-au mâncat, după cum se spune, acolo în munţi?

— După cum se poate costata, deşi asta ar fi fost dorinţa pioasă a multor bandiţi din Dawson.

Salisbury o spuse cu o oarecare amărăciune în voce, după care adăugă:

— Să lăsăm asta Jack, e suficient să ştii că m-am reîntors. Pe scurt, am găsit în văgăunile minelor de cupru, aur.

— Ei, şi?

Bătrânul căutător de aur, întrebă pe un ton ce se voia indiferent, de parcă brusc discuţia nu l-ar mai fi interesat deloc. Îl munceau gândurile despre fostul său camarad al cărui unic moştenitor HARALD SALISBURY despre care ştia că e mort sau dispărut de mult, iată că se întorsese acum din sălbăticie.

— Este vorba de-o mină foarte profitabilă asupra căreia mi-am exercitat în ultima vreme drepturile de proprietate. Înainte de-a veni aici azi după-masă am fost în FORT FRANKLIN unde am obţinut semnăturile necesare pentru actul de intrare în posesiune. Iată aici sunt şi hârtiile.

În loc de-a mai pierde timpul cu alte vorbe pe care le credea inutile Salisbury luă dintr-unul din numeroasele buzunare ale blănii sale două portofele groase din piele le deschise şi etală pe masă câteva pepite groase de aur etalându-le pe masă. Abia acum la zornăitul binecunoscut al minereului aurifer se trezi la

viaţă şi bătrânul Breton. Cu o oarecare lăcomie apucă pepitele pe care le cântări în căuşul palmei după care chiar le mirosi niţel.

— Într-adevăr o recompensă mai mult decât generoasă pentru munca dumitale Salisbury. Numai de n-ar fi puţul deja secătuit.

— Pe dracu'! De abia e la-nceput, e o afacere importantă Jack!

Ochii lui Jack Milionarul, străluciră de emoţie.

E-adevărat că trecea drept cel mai bogat canadian din întregul district de nord canadian dar nu-i mai puţin adevărat că i se dusese buhul de zgârcit ce era. Umbla vorba că bogăţia sa nu i se datora lui în exclusivitate, dar mai exact nimeni din Clark Hill n-o putea sau n-o ştia s-o spună.

— Păi asta schimbă fireşte întreaga situaţie, Harald. Ştii prea bine că tatăl dumitale mi-a fost multă vreme un tovarăş credincios. Tâlharii l-au răpit luându-i tot avutul ca pe urmă să-l şi ucidă în cele din urmă. Am şi fost şi cei mai buni prieteni şi-am plănuit chiar pe când voi eraţi mici să vă căsătoriţi mai târziu. Dacă Edith e de acord, eu nu am nimic de obiectat uniunii voastre dar…

Schimbând brusc subiectul discuţiei:

— Cum ai ajuns să dai de vâna asta bogată? Şi unde se găseşte?

Harald Salisbury era peste măsură de fericit că bătrânul nu mai avea nimic de obiectat la cererea în căsătorie a fiicei sale, aşa că se apropie şi-i zugrăvi acestuia cum după ani îndelungaţi de sforţări zadarnice a dat de mina de aur care până atunci era cunoscută numai de indienii Cheppey şi ţinută în mare secret. Când Jack făcu în cele din urmă o mutră neîncrezătoare auzind toate astea Harald îşi scoase o hartă din buzunar o întinse pe masă arătându-i în detaliu poziţia minei.

— Acesta e secretul locaţiei mele Jack. Aurul ne va aparţine mie şi lui Edith. În primăvară mă gândesc la o exploatare cu ajutorul maşinilor, pe scară mare. Jack Milionarul se mai uită odată pe harta deschisă în faţa lui şi trase cu arătătorul o linie imaginară înspre punctul marcat care semnifica locaţia minei.

— Harald, după cum văd e o regiune întinsă şi un fluviu care străbate întreaga zonă a minelor de cupru.

— Aşa şi este! Chiar în albia acestui fluviu şi-au încercat norocul zadarnic, mulţi căutători. Mina propriu-zisă se află în munţi într-un defileu pe care indienii îl venerează ca pe un locaş al spiritelor. Nici o ureche a omului alb n-a ajuns să perceapă limba lor sau să cunoască cât de cât locul pe care l-au botezat *FEBRA AURULUI*. Nu se poate ajunge acolo decât pe timp de vară cu caiacele iar iarna mai greu, cu schiurile. Defileul este atât de îngust încât nici o sanie nu poate trece.

— Şi cum naiba se face că ai ajuns tocmai acolo să faci prospecţiuni?

— Asta e o poveste aparte. După ce m-au răpit banditii, când eram copil, mai bine spus, după ce-am scăpat din captivitate am ajuns în regiunea asta unde mi-am angajat un puitor de capcane ca ajutor. Cu timpul mi-am dat seama că

prietenul meu pe care-l priveam ca tată nu era tocmai un tip chibzuit şi pe lângă vânarea pieilor de animale preţioase printre văgăunile munţilor a dat şi peste unele lucruri misterioase. Am întrebat despre toate acestea într-o zi. S-a posomorât brusc şi mi-a spus: „E secretul meu! O să-l afli după ce voi muri, doar tu eşti moştenitorul meu”. S-a întâmplat că mai târziu s-a ajuns la o încăierare cu nişte indieni care ne jefuiau sistematic capcanele. Erau indivizi periculoşi pentru care viaţa câtorva vânători albi nu însemna absolut nimic. Într-o noapte prietenul şi mentorul meu l-a surprins pe unul dintre aceşti indieni lângă capcana noastră iscându-se o luptă înverşunată. Am auzit împuşcăturile am fugit să-i dau ajutor dar deja era prea târziu. Mentorul meu zăcea la pământ sângerând din abundenţă pe când călăul lui se pregătea să-i taie beregata. M-am năpustit asupra lui cu cuţitul ridicat dar n-am nimerit şi ticălosul a scăpat numai cu urechea stângă tăiată. Mi-am dus prietenul în adăpostul nostru, unde acesta a şi murit în braţele mele. Înainte de a-şi da ultima suflare mi-a mărturisit două lucruri. În primul rând cine sunt apoi că-n galeriile minei de cupru a găsit aur. Aşa se face că reluându-mi profesia de puitor de capcane am ajuns şi în regiunea defileului respectiv.

— Unde ai căutat să afli dacă spusele *trapperului* erau adevărate.

— Aşa e dar fără nici un rezultat. Totuşi într-o seară a nimerit în coliba mea un bătrân indian cheppey grav rănit şi s-a întâmplat să-l pot ajuta. Timp de trei zile se luptă PIELEA ROŞIE cu moartea. Am făcut tot ce se putea pentru el. Am jertfit ultimele bandaje pe care le-am avut, i-am spălat rănile am reuşit să-i reduc febra dar tot n-am izbutit să-l ţin în viaţă. În a patra zi mi-a mărturisit că era şamanul tribului său. Numai el avea permisiunea de-a putea pătrunde în aşa-zisul DEFILEU AL SPIRITELOR din regiunea minelor de cupru şi prin urmare era singurul care ştia că se găseşte aur aproape la vedere acolo. Unul dintre spiritele rele care hălăduia prin văgăuni a făcut ca să fie atacat de indienii rătăcitori care l-au torturat să le dezvăluie secretul locului unde se afla aurul. Întrucât nu se putuse scoate nimic de la el urma să fie ucis în cea de-a treia zi de tortură când pe neaşteptate i se oferă şansa să evadeze, dar indienii vrăjmaşi i-au luat de îndată urma. Căpetenia acestora care avea un alb pe post de sfătuitor i-a provocat o rană adâncă de cuţit în coaste dar a reuşit în cele din urmă să scape numai pentru că ştia o potecă secretă prin defileu pe care urmăritorii săi n-au reuşit s-o afle.

— Cred că înţeleg, întrucât l-ai îngrijit cu devotament, până la urmă, ţi-a mărturisit secretul său, interveni în convorbire Jack, milionarul.

— Chiar aşa: *fratele meu alb trebuie să cunoască secretul văii duhurilor fiindcă eu sunt ultimul din neamul meu care-l cunoaşte*, a spus el.

— Şi în felul acesta ai ajuns la mină Harald.

— Da, în felul acesta.

— Totul sună ca o poveste puţin credibilă, dacă n-aş şti cum stau lucrurile în

munţii ăştia canadieni. Dar cred c-am auzit destul. Împachetează-ţi lucrurile astea şi hai îndărăt în salon să stăm jos ca să bem ceva cu ocazia sosirii tale.

În salon fură salutaţi cu strigăte de *Hallo*, întrucât se făcuseră deja pariuri că se va ajunge la o încăierare cu cuţitele între Jack milionarul şi *greenhornul* cel nou. După un sfert de oră Harald Salisbury se ridică în picioare.

— E destul Jack, cred că e timpul să mă retrag. Mi-ar plăcea să schimb câteva cuvinte cu Edith. Mâine dimineaţă mă aşteaptă sania pregătită pentru plecare.

Harald se despărţi astfel de bătrânul Jack care ar fi vrut să sărbătorească întreaga noapte întâlnirea cu el. De-abia plecă Salisbury că Jack se şi apropie de masa vecină unde-l bătu familiar pe umeri pe-un tânăr cu părul negru ca pana corbului.

— Ce zici, Joe Clemens, ai curajul să joci cu mine o partidă de bridge, astă-noapte?

La ultimele cuvinte ochii lui Jack căpătară o strălucire ciudată în lumina tulbure, afumată, a lămpii din salon. Joe Clemens înclină numai capul, râzând:

— E-n regulă, Jack cu condiţia să mă păsuieşti dacă voi pierde prea mult în jocul ăsta.

— S-a făcut, mormăi Jack luându-şi pălărie după care dispăru în întunericul nopţii de afară.

CAPITOLUL 2
O VIZITĂ SECRETĂ NOCTURNĂ

Se făcuseră deja 9 ore de când Harald Salisbury se afla în vizită la fiica lui Jack Milionarul, dar fata cu cârlionţii blonzi ca spicul grâului care mai era numită şi *Floarea Nordului* nu dădea semne că s-ar fi plictisit ci radia literalmente de fericire.

— Numai de nu şi-ar schimba tata opiniile, Harald! E atât de versatil şi în plus stă cu totul sub influenţa negrului Joe. Şi tocmai lui Joe i-a intrat în cap să-mi facă curte. Şi ghici ce? Obişnuieşte să-i satisfacă lui Joe orice pretenţie.

Harald o strânse în braţe.

— Fii fără grijă. O să mă întorc cât de repede pot de la mina de cupru şi atunci vom face nunta.

O uşă laterală care da spre aripa ranchului unde se găsea apartamentul lui Jack, tatăl fetei, se deschise şi bătrânul îşi făcu intrarea.

— Ce văd eu aici? râse el în cea mai bună dispoziţie. Văd că ţi-ai croit cea mai scurtă cale spre inima fiicei mele.

Edith se-nroşi până la rădăcina părului.

— N-o lua nici tu, chiar aşa tată, se apără tânăra de aluziile părintelui său. Pe Harald îl consider salvatorul meu doar ştii de atunci de când ne-am rătăcit în munţi în vara aceea. Şi de atunci…

— Aşa, aşa…! Şi ce părere va avea de treaba asta negrul Joe? Te-a cerut de două ori în căsătorie până acum, Edith.

— Şi tot de două ori l-am refuzat clar.

— Bine, bine. Acum se pare că Harald e în graţiile tale!

Spunând vorbele astea luă mâna lui Harald şi-o puse în aceea a fiicei sale.

— Când te vei întoarce de la minele tale, tinere atunci îţi poţi serba nunta.

Faţa lui Edith străluci şi aceasta îşi sărută cu mai multă tandreţe tatăl care încă mai râdea binedispus pe când se retrăgea în camera sa lăsând tânăra pereche singură.

Apoi cuprinsă brusc de frică îi apucă lui Harald, ambele mâini.

— De ce trebuie să pleci chiar mâine şi încă atât de devreme, Harald?

— Trebuie s-o fac pur şi simplu, draga mea. Nu uita că de minele astea depinde viitorul nostru toată munca mea şi de astă-vară. Ş-apoi unde ar fi pepitele mele mai în siguranţă decât aici în casa ta?

O îmbrăţişă căutând s-o mângâie, consolând-o pe cât posibil.

— Mai bine rămâi cu mine Harald! Nu ştiu de ce dar am presentimentul că acolo în munţi te aşteaptă o mare primejdie!

Harald izbucni în râs.

— De unde şi până unde, Edith? Dispun de-o sanie ultrarapidă. În trei zile sunt deja acolo. Înainte de asta va trebui să-mi vizitez cabana mea de la albia fluviului pentru a-mi aranja toate lucrurile. Şi în cel târziu o săptămână sunt îndărăt, la tine!

Edith nu mai spuse nimic întrucât era convinsă de zădărnicia demersului ei şi pe de altă parte înţelegea şi ea că lucrurile astea trebuiau oricum făcute, întrucât chiar viitorul lor împreună depindea de asta.

……………………………………………………………………………...

După despărţirea de Edith Harald mai intră încă o dată în şopronul unde se afla adăpostită sania şi câinii. Abia apoi intră în casa unde găsise adăpost pentru o mică perioadă de odihnă. Cât despre Edith, ea nu putea adormi. De câteva ori se trezi şi se sculă încercând să se linişească. Nu reuşi s-o facă şi deşi se făcuse târziu, înspre miezul nopţii când întreg orăşelul Clark Hill părea scufundat într-o linişte patriarhală se hotărî să meargă la tatăl său, pentru a sta de vorbă. Ştia că acesta obişnuieşte la ora aceea să fumeze şi să citească.

Edith Breton locuia la etajul întâi a ranchului lor, iar tatăl său la parter aşa că traversă coridorul coborând scările care duceau înspre apartamentul tatălui său. Instinctul o avertiză că un străin intrase în casă şi acesta se transformă în convingere atunci când percepu mirosul umed a unor blănuri străine pe care nu credea să-l mai fi simţit până acum.

Păşi cât mai uşor cu putinţă către camera tatălui său, se opri la uşă unde auzi voci. Se întoarse cu intenţia de-a nu deranja, totuşi o curiozitate irezistibilă o făcu să se oprească. Cine ar putea fi oare la o oră atât de târzie? Vocile se auzeau distinct acum şi destul de pătimaşe. Cineva îi făcea reproşuri tatălui său. Lui Edith i se părea familiară vocea străinului aşa că se apropie să asculte cine avea tupeul ca la această oră târzie să-l înfrunte de-o asemenea manieră pe tatăl său. Acum iritarea şi vocile aflate în conflict se transformaseră în exclamaţii de mânie.

— Ţi-o spun pe şleau tataie. Dacă ceea ce-mi spui acum este adevărat să ştii că eşti lichidat. De asta poţi să fii tot atât de sigur aşa cum sunt eu că mă numesc Joe.

Pe Edith o trecu un fior rece pe şira spinării. Negrul Joe! Acest tip cu alură de ţigan care o sorbea din ochi literalmente copleşind-o cu atenţiile sale. Acesta sosise într-o bună zi din sud având reputaţia unui inginer care voia să verifice fundaţia unui bloc de locuinţe aparţinând căilor ferate din regiunea MARELUI LAC AL URŞILOR. Din ziua aceea a devenit un musafir nelipsit din casa tatălui său copleşind-o cu atenţii din ce în ce mai supărătoare. Pe acest străin cu părul negru ca pana corbului de unde i se trăgea şi renumele de negrul Joe, nu l-a putut suferi încă din prima zi din cauza privirilor sale alunecoase. Acum se făcu auzită vocea care se voia reţinută şi liniştitoare a tatălui său nu lipsită de-o oarecare emoţie.

— Trebuie să înţelegi, Joe. Nu mai pot da îndărăt. Ş-apoi ştie dracul dacă tânărul acesta nu ştie mai mult decât ne convine.

— Nu te mai face de râs cu *greenhornul* ăsta Jack. Şi ţi-o mai spun încă odată: individul acesta nu mai trebuie în nici un caz să-mi stea în cale.

Cu siguranţă era vorba de Harald aici şi cuprinsă brusc de spaimă îşi apăsă mâinile pe inimă.

— Îţi fac o propunere Joe, răzbătu din nou de din dosul uşii. Dacă eşti de acord ne putem regla toate socotelile.

Simţi cum sângele i se urcă la cap. Cum? Tatăl ei îi era îndatorat acestui individ? Simţi cum ameţeşte dar acum îşi propuse să asculte cu şi mai multă atenţie crâmpeiele de cuvinte care răzbăteau de după uşă.

— Vorbeşte atunci tataie! Asta trebuie să fie ultima ta propunere, altfel…

— Ascultă aici, Joe. Ştiu că Harald Salisbury ăsta a descoperit noi mine valoroase în jurul celor de cupru. Cine este Salisbury, o ştii deja prea bine.

— Şi ce-i cu asta?

Această ultimă interpelare sună grăbită şi totodată imperativă din gura negrului Joe.

— Ei vezi? Începi să devii raţional. Am văzut eu însumi planurile şi locaţia minei aşa că ştiu cam pe unde vine. Dacă găseşti tu minele astea de aur, şi-mi pui pe masă planul de exploatare mecanică a minei, o poţi avea pe Edith şi vechea datorie o considerăm ştearsă. Ei ce zici de asta?

Un timp nu se mai auzi nimic încât Edith ar fi putut distinge rosăturile cariilor din lemnul putred. Apoi se făcu din auzită vocea lui Joe cel negru, poate puţin mai imperativă decât înainte, dar tot atât declară şi fermă:

— O fi! Dar numai peste cadavrul omului putem ajunge noi la planurile alea Jack.

Bătrânul izbucni într-un râs nervos.

— Ţi-e frică, Joe? Nu te mai recunosc. Atunci când ne găseam la Creek erai

parcă de altă părere când ţi-am amintit că…

Această aluzie păru să nu-i convină lui Joe, cel puţin pauza forţată care se instală, sugera aşa ceva.

— Pah… un individ mai mult sau mai puţin, Jack! Oamenii mei nu fac mofturi atunci când li se dă un ordin. Cu atât mai puţin când e în joc o mină de aur.

— L-ai cunoscut doar pe Norman Salisbury?

— Lasă morţii cu morţii, bătrâne. La ce bun să-mi aminteşti tot timpul? Cu fantomele acelora pe care i-am expediat în lumea de dincolo nu prea mai vreau să am de-a face.

Vocea lui Joe căpătă intonaţii dure. Edith se simţea de parcă întreg cerul s-ar fi prăbuşit peste ea. Da, era mai rău decât în cele mai teribile coşmaruri ceea ce se petrecea acum în casa tatălui ei.

— De ce îţi amintesc toate astea, Joe? Poate pentru că proprietarul minei de aur nu-i nimeni altul decât fiul acelui Norman Salisbury!

Din nou se instală tăcerea în încăpere, întreruptă de data asta de vocea complet schimbată a lui Joe:

— Nimeni altul decât fiul lui Norman Salisbury… hm! Dacă aşa stau lucrurile, bătrâne mă prind pe orice că minele ne aparţin nouă, o jumătate de fiecare. Şi în plus mă aleg şi cu Edith.

— S-a făcut! Jumătate, jumătate, iar chestia cu Edith cred că va merge şi ea.

— Excelent Jack. Pornesc de îndată. O iau înspre nord unde oricum am plănuit o întâlnire cu *ELANUL ROŞU*. Indianul va putea să ne ajute. Aveam de gând să punem împreună nişte capcane, dar mina de aur şi FLOAREA NORDULUI mi se par mai importante.

Urmă un scrâşnit de scaune şi cineva se apropie cu paşi precipitaţi spre uşă. Edith de-abia timp să se refugieze într-o cămăruţă din apropiere. Uşa se deschise şi negrul Joe însoţit de tatăl său îşi făcu apariţia. Joe îşi azvârli blana pe umeri după care cei doi îşi luară rămas bun. În timp ce tatăl său se îndreptă înspre camera lui, Edith după ce alergă într-a ei se aruncă pe pat îşi vârî capul între perne unde izbucni într-un plâns sfâşietor. Urmă o noapte îngrozitoare în care urzi planuri şi planuri la care renunţă până la ziuă. De-abia în zori reuşi cumva să se mai adune. Îşi spălă ochii cu apă rece şi-o chemă pe servitoarea ei indiană care-i era credincioasă şi prin care reuşise odinioară să se pună în legătură cu iubitul.

— Draga şi credincioasa mea Panouh, pe Harald al meu îl pasc primejdii nebănuite aleargă până la el şi spune-i că mai trebuie să rămână o zi în Clark HIll. E vorba de viaţă şi de moarte, de fapt de viaţa lui. O să-l aştept astă-seară ca de obicei şi atunci o să afle totul.

Panouh squawa cea tăcută, înţelese totul şi-o tuli de îndată dar dup o jumătate de oră se reîntoarse cu semnele unei adânci disperări zugrăvite pe

faţă.

— *FLOARE A NORDULUI,* omul alb a plecat cu sania şi câinii săi deja.

Spunând vorbele astea îşi ridică expresiv braţul înspre nord spre *MARELE LAC AL URŞILOR*, şi minele de cupru unde plecase omul.

— Oh, cerule! izbucni într-un plâns cu sughiţuri fata. Dar indianca o bătu încrezătoare pe umăr.

— Floare a Nordului azi vine fratele meu cu sania. El cu siguranţă o să ne sfătuiască să facem cum e mai bine.

Edith se reculese.

— Tanana-Bob, conducătorul de sanie vine azi din Port Franklin?

Indianca ridică mândră capul.

— Da, stăpână, chiar el.

Tăcură amândouă, indianca amintindu-şi de fratele ei care fusese promovat ca şi conducător de sanie la staţia de poliţie unde s-a umplut de faimă, iar tânăra albă gândindu-se numai la posibilităţile de salvare ale iubitului ei. Din noaptea asta i se luase ca un văl de pe ochi realizând că tatăl său era în cârdăşie cu un criminal, tributar al unui trecut misterios şi întunecat aşa că ea nu se va mai putea în nici un caz bizui pe vechile alianţe şi tovărăşii, întrucât toţi aceştia îi datorau credinţă tatălui său. Ajutorul nu putea veni în orice caz, nu din preajma oamenilor lui Jack Milionarul ci numai din afară sau cel care şi l-ar fi dat ea însăşi. Edith se scutură din tot corpul ca şi când ar fi ajuns şi pe-această cale fizică la o hotărâre irevocabilă.

— Panouh, Harald intenţiona să se odihnească o zi la cabana sa de la albia fluviului înainte de-a o porni în munţi. Încă azi trebuie să fac rost de-o sanie rapidă. Dacă plec de îndată mai pot încă ajunge la timp.

Indiencei nu i se păru deloc nepotrivită iniţiativa fetei. În locul său cu siguranţă ar fi procedat la fel.

— Aleargă de îndată Panouh, aici ai bani; fă rost de sanie şi câini şi de cel mai bun conducător.

Indianca o rupse literalmente la fugă. Îi era şi ea foarte îndatorată lui Harald întrucât ştia de la fratele său cu cât devotament l-a îngrijit pe bătrânul şaman. Întrucât şi ea provenea din marele trib al Cheppeylor recunoştinţa ei nu mai cunoştea graniţe. Indienii din nordul Canadei sunt renumiţi pentru recunoştinţa pe care-o arată binefăcătorilor lor. Alergă la acel post unde Tanana-Bob urma să sosească pentru a prelua poşta şi-a afla noutăţile. Ea cunoştea acolo pe un prieten a lui Bob căruia voia să i se adreseze. Acesta se declară imediat de acord ca el însuşi să meargă pentru a-l ajunge şi întâlni pe Harald.

— Floare a Nordului, i se adresă credincioasa indiancă: încă înainte de amiază o sanie cu cei mai buni câini şi conducători te aşteaptă, gata de plecare.

Edith o îmbrăţişă călduros pe buna sa prietenă.

— Panouh presimte că tu o să-l întâlneşti pe prietenul tău alb înainte ca acesta

să ajungă la minele de cupru.

CAPITOLUL 3
URMĂRIT DE LUPI

În aceeaşi zi către ora patru după-amiază pleca din Clark Hill o sanie care lăsase în urma ei urme adânci care duceau înspre nord. La început o pornise pe calea bătătorită de alte sănii dar după puţină vreme o coti înspre un drum mai scurt dar mult mai periculos care ducea peste gheaţa subţire al *MARELUI LAC AL URŞILOR*.

Era vorba de sania poliţiei condusă de Tanana-Bob iar alături de el stătea nimeni altul decât ALASKA-JIM, care în urma recentului său succes avut în afacerea cu FAŢA-LATĂ fusese promovat la rangul de căpitan. Cei doi nedespărţiţi prieteni aduseseră un transport important de bani la Clark Hill iar acum Tanana-Bob aflase din relatarea surorii sale mai mari tot ceea ce se petrecuse în casa lui Jack, milionarul, şi acţionaseră în consecinţă.

─ Cu siguranţă se ascunde o mare drăcovenie aici, se pronunţă Alaska-Jim. FLOAREA NORDULUI e o fată mult prea raţională, ca să se hotărască să plece de una singură în munţi. E vorba cu siguranţă de viaţa sau moartea acestui Harald Salisbury, şi de nimic altceva. O drăcoaică de fată nu alta, dacă s-a hotărât să plece de una singură numai să-l salveze. Pe această Edith Breton nu trebuie în nici un caz s-o lăsăm de izbelişte.

De altfel era îndeobşte cunoscut că acolo unde se găseau oameni în pericol Alaska-Jim nu pregeta niciodată să-i ajut. În momentul de faţă se îndreptau înspre MARELE LAC.

─ Mai repede Bob, mai repede, fata are cel puţin 4 ore avans şi trebuie neapărat s-o ajungem.

Cu simţul său fin de poliţist Jim bănuia că-n această grabă nebunească a fetei stătea mai mult decât o poveste de dragoste.

─ Dacă nu o ajungem înainte de intrarea în defileu soarta lui Edith şi-a conducătorului ei de sanie e pecetluită. Vor servi de hrană lupilor.

Tanana-Bob pocni din bici şi câinii îşi accelerară goana până la limita puterilor. Alaska-Jim stătea tolănit pe blănuri căutând să pătrundă cu privirea prin norii alburii de zăpadă care nu înceta să cadă. Ochii săi de şoim căutau mai ales spre celălalt mal al lacului. De acolo începea drumul care ducea spre minele de cupru şi de unde spera să intercepteze sania fiicei lui Jack, milionarul, pentru a-i da o mână de ajutor. Începea deja să se însereze. Tanana-Bob îşi mână câinii cât putea de repede, în condiţiile date. Din ce în ce loviturile grele de bici cădeau asupra capetelor bietelor patrupede care trebuiau în plus să zboare aproape pe suprafaţa subţire de gheaţă a lacului.

— Ţărmul, ţărmul, frate alb! izbucni strigătul de bucurie din gâtlejul lui Tanana-Bob.

Aaska-Jim se îndreptă puţin în sanie.

— Bravo camarade! Acum am speranţe reale că vom izbândi. Se ridică în picioare îşi slăbi puţin brâul, îşi puse o mână pe umărul indianului după care spuse:

— Câini, Bob, câini!

Conducătorul saniei îşi împinse puţin pe spate gluga, îşi potrivi mai bine ochelarii de protecţie împotriva zăpezii străduindu-se de-a penetra cât mai mult cu privirea în întunericul care se lăsa cu repeziciune.

— Câini sălbatici! confirmă el strunindu-şi şi mai bine atelajul.

— Nu, nu, dragul meu, e vorba de cu totul altceva.

Alaska-Jim îşi încordă iarăşi privirea pe care o lăsă să lunece de-a lungul malului stâncos al lacului unde umbrele proeminente ale unui versant prăpăstios ameninţa să risipească şi bruma de perspectivă care se mai oferea, de pe suprafaţa îngheţată a lacului. Cât despre Tanana-Bob acesta ridică numai din umeri.

— Lupi, Bob, lupi, se auzi vocea tăioasă şi necruţătoare a lui Jim. Indianul apucă maşinal după ochelarii de protecţie şi-l privi cu mare seriozitate pe marele său frate alb cu care împărtăşise destule primejdii şi aventuri în ultima vreme şi căruia-i acorda întregul său gir de credibilitate.

— Lupi? continuă el să întrebe cu-n fel de automatism retoric. De fapt această exclamaţie era sinonimă cu o ameninţare de moarte pe care o însemna în realitate o haită de lupi atunci când o singură sanie se încumetă să hălăduiască pe aceste întinderi îngheţate ale nordului. Dar Jim îşi păstra calmul ca întotdeauna. Se mărgini să-şi pregătească armele pe care le avea la dispoziţie, carabina şi revolverul.

— Înainte prietene. Pregăteşte-ţi armele şi iar între timp dă-mi mie hăţurile. După câte îmi dau seama înaintea noastră nu sunt numai lupi, dar am auzit şi împuşcături.

De altfel nu mai aşteptă ca Bob să-i urmeze îndemnul ci apucă cu o mână fermă el hăţurile după care îşi îndemnă echipajul canin cu strigăte viguroase. Inteligentele patrupede păreau să fi adulmecat şi singure pericolul întrucât îşi măriră parcă de la sine tempoul. Limbile lor scoase aproape că atingeau zăpada. Trecură aşa mai multe minute. De-abia apoi auziră urletele răguşite ale lupilor iar din depărtare detunătura unui revolver.

— Dă-i drumul Bob, e vorba de salvarea unei vieţi. Drept înainte în mijlocul haitei de lupi.

Tanana-Bob dădu tot ce putea, dar şi câinii adulmecaseră pericolul. Sania zbura pur şi simplu pe gheaţă de parcă n-ar fi cântărit nimic, şi se apropia cu repeziciune de malul abrupt. Deodată apărură trei bestii care urlau din toţi

plămânii, în curând se făcură şapte şi-apoi doisprezece, care se năpustiră asupra saniei. Alaska-Jim îşi dusese carabina la ochi, acea armă pe care o primise cadou de la maiorul Lunee atunci când îi salvase fiica, o armă minunată (vezi vol. 1). Repede, cu mâna sigură şi cu o precizie matematică ieşeau gloanţele pe ţeavă nimerind de fiecare dată în trupurile cenuşii, unul după altul prădătorii zvârcolindu-se plini de sânge pe zăpadă. Cei ce avuseseră această neşansă fură sfâşiaţi cât ai clipi de tovarăşii lor. De asemenea Tanana-Bob se trudea să-i ţină isonul dar îi venea mult mai greu întrucât cu o mână trebuia să-şi conducă atelajul canin în circumstanţe deloc facile. Faptul că bestiile răpuse deveniseră la rândul lor prada celor valizi le dădu răgazul necesar să se apropie de cea de-a doua haită care era şi ea pe urmele unui vânat pe care-l adulmecaseră. Alaska-Jim se ridică în picioare în toată splendoarea staturii sale care nu-şi avea pereche în întreaga Canadă, stabilind de îndată că prada în urma căreia alerga cea de-a doua haită era fără nici cel mai mic dubiu o altă sanie.

— Sania lui Edith Breton, îi strigă el lui Tanana-Bob.

În picioare, legănându-se de multe ori datorită opintelilor saniei, Alaska-Jim trăgea foc după foc în fiarele patrupede nimerind de fiecare dată chiar dacă în situaţia de faţă condiţiile erau mai mult decât improprii. Sania poliţiei se apropia din ce în ce mai mult de haita de lupi. Unul după altul trupul câte unui lup înroşea cu sângele lui albul zăpezii. În cele din urmă au putut recunoaşte cu ochiul liber că haita înfometată de lupi urmărea o sanie ocupată de doi călători.

— Acolo, fratele meu alb, acolo. Sunt oameni!

Arătă el cu coada biciului cu care îşi mâna sania.

— De asta mi-am dat seama de mult, Bob, îi dădu răspunsul Alaska-Jim. Dar, repede, prietene, mai repede altfel cei din sanie vor fi covârşiţi şi vom ajunge prea târziu. Numărul atacatorilor e mult prea mare.

Într-adevăr împuşcăturile se rarefiaseră considerabil, cele dinspre sanie, cât despre lupi aceştia deveniseră tot mai îndrăzneţi, sărind şi urlând ca apucaţii, simţind mirosul prăzii apropiate. Dar sania poliţiştilor ajunsese şi ea în mijlocul noii haite lupii, înconjurând-o numaidecât. Se încinse o nouă bătălie între lup şi câine între lup şi om cu mult mai sălbatică şi fioroasă decât între om şi om. Alaska-Jim sărise jos, afară din sanie iar carabina sa cu repetiţie trăgea neîntrerupt foc după foc făcând victime de fiecare dată. La rândul său Tanana-Bob îşi folosea arma pentru a-şi proteja atelajul canin şi de-abia mai avu vreme să vadă cum prietenul său alb se apropia mereu de cea de-a doua sanie încă asediată de cei mai îndrăzneţi şi mai periculoşi membrii ai haitei. Bestiile îşi dezveleau colţii fioroşi ghemuindu-se pentru săritura finală, dar de fiecare dată înainte de-a o face sfârşeau rostogolindu-se în zăpadă cu blana sfârtecată de glontele care nu-şi greşea ţinta. Deja numărul lupilor care zăceau zvârcolindu-se pe jos crescu atât de mult încât restul bestiilor neatinse aveau acum suficient de lucru, să-şi înfigă ghearele şi dinţii în trupurile tovarăşilor lor mai puţin

norocoşi astfel încât numărul celor care mai rămâneau să atace cele două sănii scăzu în mod corespunzător. Săniile nu mai erau acum în pericol şi în cele din urmă ultimele jivine rămăseseră în urmă abia mai distingându-se din albul zăpezii. Chiar înainte de-a face asta echipajele epuizate ale celor două sănii au avut de grijă să salute această despărţire cu ultimele salve ale puştilor lor rărind şi mai mult rândurile atacatorilor iniţiali.

— *Hallo,* sloboziţi pentru o clipă câinii. Încă puţin şi v-am fi pierdut. Este vreunul dintre voi rănit? se auzi dinspre sania poliţiei.

În timp ce încă mai vorbea Alaska-Jim mai avu grijă să tragă câteva focuri asupra unor fiare răzleţite răpunându-le şi pe acestea. Răspunsul a venit numaidecât:

— Rănit nu este nimeni. Mă tem totuşi că dintre patrupedele noastre câteva au trebuit să plătească cu viaţa. Am o femeie în sanie leşinată.

Aşa păreau să stea lucrurile o femeie era întinsă de-a curmezişul saniei, în timp ce indianul care stătea pe capră îşi depuse jos puşca cu care se apărase împotriva lupilor.

— Femeia nu se numeşte cumva Edith Breton?

— Ba chiar aşa!

— Cum se face că-ţi ajuns aici în regiunea asta periculoasă? Doar cu numai o săptămână mai devreme am dat un anunţ prin care avertizam cu precădere asupra pericolului prezentat de lupi în ţinutul acesta.

— Prin urmare veniţi chiar de la staţia de poliţie? Asta e foarte bine. Fata care e cu mine are mare nevoie de ajutorul vostru.

Jim se apropie de sanie mai ţinându-şi încă arma în mână întrucât în orice moment lupii s-ar fi putut aduna din nou ca să atace.

— De povestit acum nu cred că e timp, Sir. Mai puteţi continua călătoria cu câinii care v-au mai rămas? Trebuie să ne deplasăm cât mai repede, cât mai departe de ţinutul acesta.

După ultima frază Jim îşi trase puţin gluga care-i acoperea toată faţa îndărăt, pe spate în timp ce un fulger de subită bucurie inundă obrazul indianului, conducătorul saniei.

— Ei, drăcie! Sunteţi chiar Alaska-Jim căpitanul staţiei de poliţie din Port Franklin, cel care a pus capăt lui FAŢĂ-LATĂ criminalul în serie care-a bântuit atâta vreme în ţinutul Yukonului?

— Opreşte-te, prietene, dar cum naiba se face că mă cunoşti?

— Hm, ce să spun? Faima celui mai îndrăzneţ vânător al tundrei răzbate mai departe decât bătaia puştii sale. Mult mai departe.

— Stop, îi curmă avântul pentru a doua oară Jim, ridicând braţul, şi făcând un gest grăitor în jur unde haita de lupi prinsese a se aduna din nou umplând cu urletele lor sălbatice parcă întreaga atmosferă.

După ce urletele se mai potoliră puţin indianul îşi continuă raportul.

— Miss Edith Breton a plecat la drum pentru a-şi întâlni logodnicul care intenţiona să se oprească la cabana sa înainte de-a ajunge la minele sale de cupru. Acesta are un avans de numai şase ore şi trebuie neapărat prevenit cu privire la un complot ce s-a urzit contra lui. Pe drum ne-au atacat lupii, asta-i tot.

— Vorbeşti de un complot? Despre ce e vorba?

Între timp Alaska-Jim se apropie de sanie pentru a privi chipul fetei leşinate. Într-adevăr obrazul acesteia îşi merita pe deplin renumele pe care şi-l dobândise de *FLOAREA NORDULUI.*

— Să fi dat tânărul acesta de aur, pe care alţii vor fi vrând să i-l fure?

Exact în acel minut Edith deschise ochii. Jim sări imediat pentru a o sprijini ca să stea în capul oaselor.

— Să n-ai nici o grijă Miss. Primejdia cea mai mare a fost înlăturată. Problema e dacă poţi continua călătoria? Trebuie să mergem mai departe.

— Unde e Harald?

Îşi duse mâna la frunte un semn neîndoielnic că mai era încă destul de confuză.

— O să-l găsim, Miss.

Alaska-Jim, luptătorul aspru al ţinuturilor nordice se purta acum ca un adevărat om de lume. Pe de altă parte, Edith realiză imediat că stătea de vorbă cu un om deosebit, care nu arunca vorbe în vânt şi pentru care cuvântul său conta. Echivalent nici mai mult nici mai puţin unui jurământ.

— Sunteţi în stare să vă continuaţi călătoria, reluă el întrebarea.

— Am completă încredere în dumneavoastră, a venit simplu şi sincer răspunsul.

Asta a fost suficient pentru Jim. Îl chemă la el pe Tanana-Bob care se îndeletnicea pe moment cu potolirea câinilor.

— Cum stau lucrurile cu câinii?

— Totul e în ordine, frate alb.

— Şi cum stau lucrurile cu câinii de la sania domnişoarei?

Cei doi indieni conducători de sanie se priviră cu subînţeles.

— Echipajul canin nu mai poate parcurge nici 10 mile. Cinci câini sunt deja morţi iar trei răniţi. Cei rămaşi nu mai pot trage sania.

— În regulă, atunci descărcaţi. Pasagerii vor călători în sania noastră. Noi vom alerga cu schiurile pe lângă sanie dacă nu ne atacă lupii. Câinii rămaşi îi vor înlocui pe ceilalţi la nevoie. Haideţi, la drum!

În tot acest timp Jim supraveghea împrejurimile unde începuseră din nou să se adune lupii aruncând din când în când câte-o privire asupra celor două sănii unde între care urmau să se schimbe anumite încărcături. Edith începuse deja să-i relateze motivul pentru care o pornise aproape de una singură prin pustiul de gheaţă.

— Da… aşa se face continuă ea, că am pornit pe urmele lui Harald cu sania noastră uşoară şi probabil că am fi reuşit dacă nu ne-ar fi reţinut lupii. Trebuia să ne grăbim pentru că altfel JOE CLEMENS cu toate ajutoarele sale ne-ar fi luat-o înainte, dacă nu cumva a şi făcut-o deja.

— Joe Clemens e individul angajat de tatăl dumneavoastră pentru a-l urmări pe Harald Salisbury?

— Da, el aste.

— Mi l-aţi putea descrie?

Lui Alaska-Jim nu i se păru necunoscut numele acesta, de aceea ciuli urechile la descrierea fidelă a fetei.

— Şi încă foarte bine vi-l pot descrie pe individul acesta, Sir, începu fata. E un tip înalt de statură, cu părul negru, şi ochi sfredelitori remarcându-se printr-o cicatrice de cuţit de-a curmezişul ochiului drept. Nimeni nu-l cunoaşte prea bine în Clark Hill, şi mai ales de unde vine. Doar tatăl meu pare să-l cunoască mai bine şi încă de la sosirea lui în oraş. În plus pare să-i lege o oarecare prietenie.

— Nu v-a spus de unde îl cunoaşte pe individul ăsta?

— Asta nu, dar în momentul când i-am respins curtea asiduă a acestuia, tata mi-a spus că ar trebui să fiu mai prietenoasă cu el întrucât îi este obligat pentru un serviciu pe care i-l făcuse odinioară în Alaska, în oraşul Dawson.

— În ordine, Miss. Cred că-l cunosc pe tipul acesta şi bănuiala mea capătă certitudine, acum după ce mi-aţi amintit de cicatrice. E provocată de-o lovitură cu o sticlă de whisky. Şi mai cred că se impune cu cea mai mare urgenţă să-i venim în ajutor logodnicului dumneavoastră. Pentru Joe ăsta o viaţă de om înseamnă foarte puţin şi dacă…

Alaska-Jim nu-şi mai continuă fraza, se uită în jur după care continuă pe un ton cu totul schimbat, adresându-se lui Tanana-Bob:

— Prietene cunoşti bine Defileul Sării din munţi?

Indianul încuviinţă.

— Acesta e ţelul nostru. De-acolo putem coborî uşor până la minele de cupru, iar înainte de miezul nopţii putem fi în apropierea Văii Duhurilor. M-ai înţeles, dragă prietene?

Indianul conducătorul de sanie a lui Jim, se mărgini să-l privească uimit pe fratele său alb, la care Jim îi mai şopti un cuvânt care avu darul de-a face să se posomorască de-a binelea faţa lui Tanana-Bob.

— GOLD-JOE e acolo, Bob!

Acest singur cuvânt avu rezonanţa unui trăsnet căzut din cer senin. Gold-Joe era duşmanul de moarte al indienilor cheppey, ucigaşul soţiei lui Tanana-Bob. Şi dacă era vorba de vânarea acestui Gold-Joe, atunci Bob, nu mai cunoştea nici o cruţare. În ceea ce-l priveşte cunoştea prea bine drumul prin Defileul Sării, era cel mai scurt dar şi cel mai periculos care ducea fără ocol la minele

de cupru. De fapt era un pariu de-o oră cu însăşi moartea dar cuvântul fatidic Gold-Joe acţiona ca o vrajă asupra amândurora. Ochii lui Bob străluceau ca de un foc lăuntric, în timp ce trăsăturile îi devenire aspre ca granitul. Pocni din bici aţâţându-şi câinii. Ce însemna viaţa unui patruped sau chiar a unui om când venea vorba de Gold-Joe? În goana aproape mortală care urmă îşi mână sania greu încărcată spre Defileul Sării cu-o determinare pe care n-o mai cunoscuse niciodată în viaţă.

CAPITOLUL IV
ATAC ASUPRA MINELOR DE CUPRU

Lumina revărsată de cerul nordic făcea ca întreg traseul să fie străluminat aproape ca ziua, deşi încă mai erau în plină noapte. Sania în care se afla Alaska-Jim cu noii săi companioni se apropia tot mai mult de zona minelor de cupru. Vehiculul lor aluneca întocmai unei năluci pe pârtia albă care ducea la vale. Cât despre conducătorul saniei, Tanana-Bob şi câinii săi credincioşi, aceştia păreau să dispună de forţe inepuizabile. În ciuda opintelilor şi hurducăturilor saniei, Edith adormise în timp ce Alaska-Jim şi conducătorul saniei lui Edith alunecau pe schiurile lor asemenea unor fantome.

― Stop!

Jim care schia în faţă ridică deodată mâna. Sania aproape că scrâşni pe zăpadă după care se opri.

― Pregăteşte armele, Bob. Gold-Joe cu siguranţă că pândeşte undeva cu oamenii, sau mai bine spus cu banda sa.

La auzul cuvântului *bandă*, Edith se trezi.

― O bandă? Cum vine asta? întrebă ea uimită.

― Mai târziu, Miss, mai târziu, o temperă Jim. Valea Duhurilor, sau mai degrabă văile, fiindcă sunt mai multe, nu pot fi departe, de aceea o iau un pic înainte. Undeva, pe-aici prin apropiere trebuie să se găsească şi cabana lui Harald Salisbury.

Continuă să privească în noapte adulmecând parcă prezenţa unui foc în depărtare.

― Sania să vină încet în urma mea. Mei presus de toate vă conjur nici un

zgomot!

După ce pronunţă ultimele cuvinte o ţâşni înainte. Lui Tanana-Bob nu-i mai rămase altceva decât să-l urmeze, îndemnându-şi câinii cu jumătate de gură. Întreg drumul avea să dureze o bună bucată de vreme până ce-au ajuns la fluviul îngheţat, în albia căruia erau plasate minele de cupru. De-abia acolo îşi făcu şi Alaska-Jim, apariţia. Acesta le făcu semn.

— La vreo două mile depărtare de aici se găseşte cabana lui Salisbury, de aceea prudenţă maximă.

Cu arma în mână alergă înainte. Cu toate că şi sania luneca excelent aproape că dispăru din nou din perspectiva camarazilor săi, dar după un scurt răgaz apăru din nou. Ridică mâna în semn de avertizare astfel încât sania se opri aproape instantaneu.

— Cabana e goală, totul a dispărut din ea, le mărturisi el pe-un ton scăzut.

Edith tresări şi deschise gura pentru a spune ceva, dar Jim îi puse repede o mână pe buze.

— Tăcere! Pentru numele Domnului, tăcere! Cel mai mic zgomot poate costa viaţa noastră şi-a logodnicului dumneavoastră.

FLOAREA NORDULUI era o fată puternică şi curajoasă şi-şi stăpâni repede emoţiile.

— Uşa cabinei e larg deschisă şi înăuntru domneşte o mare neorânduială. E clar că s-a dat o luptă acolo. În zăpadă se mai văd urme de cizme şi de mocasini. E de presupus că logodnicul dumneavoastră a fost dus de acolo. Linişte, Miss, trăieşte încă întrucât fără a fi viu ca să le trădeze planul minei de aur totul e în zadar pentru bandiţii ăştia. Chiar în ipoteza c-ar fi găsit planul asupra lui, mai au nevoie de omul viu pentru a le mai da lămuriri.

— Oh, Dumnezeule! gemu înăbuşit fata.

— Cu siguranţă e pe-aici pe undeva ascuns în vreuna din peşterile astea. Am mai găsit undeva pitită în interiorul cabinei o carabină cu muniţie din belşug. E clar că indivizii s-au grăbit nevoie mare, altfel astfel de lucruri nu se lasă uitate pe oriunde. După urmele pe care le-au lăsat atacul trebuie să se fi produs numai de câteva ore, cel mai probabil la căderea nopţii, atunci pe când Harald se întorcea de la vânătoare. Putem spune c-am avut noroc, în felul acesta putem să ne luăm după urme şi să ajungem la bârlogul bandiţilor.

Jim continuă să le dea instrucţiuni:

— Dumneavoastră Miss, va trebui să rămâneţi aici în sanie. Tanana-Bob şi cu mine ne vom lua pe urmele răpitorilor. Conducătorul dumneavoastră de sanie, Miss Breton va conduce mai departe sania pe urmele noastre iar trei lătrături succesive de vulpe va fi semnalul nostru de avertizare.

Făcând aşa cum conveniseră o luară de-a lungul albiei fluviului până ce urmele lăsate pe zăpadă de răpitori o cotiră brusc.

Alaska-Jm ajunsese împreună cu prietenul său într-un fel de defileu lateral

care începu să se îngusteze treptat nepermiţând nici unui fir de lumină de pe cerul bogat al nopţii nordice să-l penetreze. Deodată se făcu auzit un lătrat de vulpe scurt dar puternic.

— Stop!

— Rămâi, aici în sanie *FLOARE A NORDULUI*, eu va trebui s-o iau pe urmele astea, i se adresă lui Edith, conducătorul ei de sanie.

Indianul îi înmână căpăstrul şi biciul fetei după care dispăru în întuneric. Nu mult după aceea indianul îi găsi pe Alaska-Jim şi Tanana-Bob, adăpostiţi sub o stâncă spionând cu atenţie undeva înaintea lor, înspre un punct unde trecătoarea se termina brusc într-un fel de groapă sau prăpastie. Departe, jos păreau să se zărească nişte puncte luminoase de parcă ar fi fost aprinse câteva focuri. Indianul se târî înspre Jim.

— Ce spui, poţi să vezi dacă sunt oameni acolo jos?

— *Howgh*, oameni roşii!

Jim încuviinţă.

— Am vrut numai să fiu sigur. Acolo e banda ELANULUI ROŞU. Aceştia sunt aliaţii lui Gold-Joe, şi aceştia au atacat cabana lui Salisbury. Uitaţi-vă cu atenţie la cel de-al doilea foc acolo stau la taifas Gold-Joe şi Elanul Roşu, chiar sub stânca aceea proeminentă. Îl recunosc pe Elanul Roşu după podoabele blănii sale. Cu siguranţă plănuieşte să se folosească de anotimpul iernii pentru a organiza incursiuni de pradă asupra triburilor voastre jefuindu-le proviziile de peşte şi carne şi dacă nu va fi prea primejdios se va putea gândi şi la o expediţie de pradă asupra vânătorilor albi. Acum aş pune pariu pe orice că se străduiesc să găsească mijlocul de a-i smulge secretul minei de aur a lui Salisbury.

De abia termină de spus Jim vorbele astea, edificatoare că o a doua Piele Roşie, apăru ca din pământ în faţa focului unde stăteau de vorbă cei doi. De aici, de sus, Jim şi camarazii săi nu putea să-şi fi dat seama, fireşte, de unde apăruse şi acesta. Acesta le strigă ceva. Urmarea a fost că Elanul Roşu se ridică instantaneu în picioare după care dispăru cu noul venit de parcă i-ar fi înghiţit pământul.

— Duhuri!

Tresări înspăimântat indianul care îi stătea în preajmă lui Alaska-Jim, gândindu-se fără îndoială la credinţele strămoşilor săi care îi vorbiseră de Defileul Duhurilor care nu se găsea departe.

Tanana-Bob izbucni în râs:

— Acolo jos, sunt numai doi ticăloşi unul alb şi unul roşu, nu duhuri, se pronunţă el.

— Se vede destul de clar că acolo undeva în spate se găseşte intrarea unei peşteri în care au dispărut cei doi. Cu siguranţă că şi prizonierul se găseşte tot acolo.

Abia acum recunoscură şi cei doi indieni conturul întunecos al unei deschizături practicat în stâncă.

— Trebuie să coborâm acolo jos, Bob.

Drept răspuns ochii indianului străluciră în întuneric ca al unei păsări de pradă.

— Tu, rămâi aici cu Tanana-Bob, se adresă el indianului conducător de sanie al lui Edith Breton. Eu o să caut un loc propice pentru coborât chiar deasupra focului astfel încât să nu pot fi văzut. De-acolo de jos o să spionez intrarea în peşteră. Dacă se iveşte vreo primejdie o să fac de două ori ca şi bufniţa zăpezii.

Alaska-Jim nu mai aşteptă nici un răspuns ci începu să exploreze pereţii crestaţi ai defileului pentru a găsi o cale mai accesibilă de-a coborî versantul abrupt şi asta pe cealaltă parte a crestei muntoase la poalele căruia era plasat focul căpeteniei indiene vrăjmaşe. Era o întreprindere extrem de primejdioasă, un pariu cu moartea, întrucât un moment de neatenţie ar fi fost de ajuns pentru a-l propulsa în prăpastie. O oră întreagă durară căutările sale.

Acum începea partea două a acţiunii sale nu mai puţin primejdioase, coborârea, propriu-zisă. Ţinând privirea aţintită aproape mereu asupra focului de tabără indian începu să coboare. Joe Clemens nu mai era vizibil, cu siguranţă că dispăruse în interiorul peşterii. Jim îşi continuă coborârea ţinând în faţă un tufiş pe care-l smulsese de sus pentru a se proteja pe cât posibil de privirile vreunui indian care-ar fi aruncat întâmplător o privire în sus. Deodată răsări ca din pământ din nou, Elanul Roşu drept în spatele focului de tabără.

Concluzia era că mai exista o altă ieşire din peşteră şi de fapt în spatele focului. Jim se târî pe burtă în direcţia din care bănuia că apăruse căpetenia indiană. Elanul Roşu păşise înspre celălalt foc, contravenind planului pe care şi-l făcuse Jim. Punându-şi mâna la gură făcu de două ori ca bufniţa lăsând ecoul să se repercuteze pe pereţii stâncoşi ai defileului. De-abia se stinse ecoul că de sus, deasupra capului său i se răspunse. Chiar şi indienii de lângă foc tresăriră ducându-şi mâinile la armă. La aşa ceva se şi aştepta Jim, întrucât o şansă ca asta nu i se mai putea oferi în noaptea de faţă, întrucât potrivnicii săi erau aliniaţi ca la poligonul de tir, în jurul focului de tabără. De-abia îşi epuiză gândul că şi răsună prima salvă peste cazanul defileului. Imediat urmă o a doua salvă de împuşcături. Cei care nu fuseseră răniţi ieşiră imediat din cercul de foc. Acesta era momentul prielnic pentru Alaska-Jim ca să acţioneze. Sări ca un lup din ascunzătoarea sa, iar din patru paşi fu înaintea intrării în peşteră, unde dispăru la repezeală fără a fi văzut. O apucă pe un gang umed care se termină curând într-o rotondă iluminată de câteva făclii. Acolo pe jos, zăcea un tânăr alb legat fedeleş, în timp ce alături stătea ghemuit un războinic indian cu urechile ciulite la ceea ce se auzea dinspre celelalte ganguri adiacente.

— Ei, acuma-i acum!

Alaska-Jim îşi scoase cuţitul său cu lama lungă aruncându-l de la distanţă în

indianul care stătea de pază. Doar un şuierat se mai auzi în jur, înainte ca arma albă să-şi atingă ţinta. Paznicul indian se prăbuşi la pământ şi înainte de-a se mai putea ridica, Alaska-Jim se repezi asupra acestuia şi-l ameţi cu patul armei cu o lovitură bine dozată în tâmplă. Abia apoi îşi scoase cuţitul păşind înspre prizonier.

— Harald Salisbury, eşti suficient de puternic pentru o ascensiune de-o oră, pe versantul muntos? În felul acesta poţi fi salvat.

Harald recunoscu uniforma tânărului căpitan de poliţie.

— Ce mai contează o oră când viaţa mea urma să se termine în câteva minute? Sunt gata. Dar cine eşti dumneata?

— Sunt Jim Hoover din Port Franklin.

Spunând vorbele astea Jim îi tăie legăturile prizonierului. Continuă să-i taie legăturile de la picioare după care i se adresă scurt:

— Urmează-mă.

Încă împleticindu-se, Harald se sprijini pe umărul lui Jim.

— Ia rogu-te arma indianului, pentru orice eventualitate. Cred că tot ceea ce-i mai rău ne stă încă în faţă.

Reuşiră să iasă nestingheriţi din peşteră pentru simplul motiv că indienii se refugiaseră undeva în defileul îngust de frica celor doi puşcaşi. Bineînţeles zadarnic şi cu destule pierderi. După o ascensiune mai mult decât anevoioasă cei doi se regăsiră pe culme în faţa celor doi indieni prieteni care-i aşteptau cu nerăbdare. Dar încă o voce răsună plină de bucurie şi noroc, vocea *FLORII NORDULUI,* Edith Breton. Ea auzise împuşcăturile şi fugise cu inima plină de iubire pentru a fi alături de cei care animaţi de spirit cavaleresc şi dreptate săriseră în ajutorul logodnicului ei. Acum putea să-şi ţină logodnicul în sfârşit, în braţe. Dar totul nu durase decât o clipă. O clipă de noroc şi fericire. Ultimele Piei Roşii căutau acum cu disperare să se caţere pe culme, printre alţii, însuşi căpetenia, Elanul Roşu. Alaska-Jim şi Tanana-Bob, l-au recunoscut de îndată ce razele lunii luminară defileul.

— Pe individul acesta trebuie să pun mâna neapărat, Bob.

Carabina sa detună şi Elanul Roşu temutul tâlhar al Nordului, care avea pe conştiinţă nenumărate vieţi ridică braţele în sus şi se prăbuşi lovit în moalele capului cu-n urlet neomenesc în prăpastia defileului.

— Nici o cruţare pentru aceia care n-au cunoscut la rândul lor nici o cruţare în timpul vieţii. Călătorie sprâncenată în… iad!

După aceea Alaska-Jim slobozi strigătul său de luptă asemănător vechiului strigăt de război al apaşilor un strigăt puternic şi tăios înspăimântător totodată ca şi al crivăţului menit să le îngheţe sângele în vine războinicilor adverşi. După ce căpetenia lor se prăbuşi în prăpastie le devenise foarte clar restului indienilor că lupta era pierdută, aşa că protejaţi de umbrele nopţii coborâră din nou în cazanul defileului răspândindu-se care încotro pentru a se proteja de

atacurile puşcaşilor de pe creasta defileului. Pe de altă parte recunoscuseră cu toţii strigătul de război care aparţinea lui Alaska-Jim albul cu strămoşi indieni, căpitan de poliţie care stăpânea la perfecţie, la un loc, îndemânarea omului roşu precum şi înţelepciunea omului alb în tot ceea ce priveşte viaţa în sălbăticie şi lupta cu oameni sau animale.

— Opriţi focul! ordonă, Jim.

— Şi Gold-Joe, întrebă cu vocea răguşită, Tanana-Bob.

— Pe acesta îl cauţi degeaba, prietene. Acela a spălat putina încă de la primele împuşcături. Presupun că s-a reîntors deja la minele de cupru.

Tanana-Bob îşi scrâşni numai dinţii. Elanul Roşu fusese ucis în luptă iar Gold-Joe, adevăratul lider al acestei bande să scape?

Ucigaşul scumpei sale squawa, OCHI DE FOC.

— Nu te lăsa pradă disperării, Bob. O să-l prindem noi n-avea grijă, spuse Jim bătându-l încurajator pe umăr. Noi dispunem de sanie şi câini el are numai schiurile. Până mâine dimineaţă e în mâinile noastre.

Un sunet nelămurit veni din gâtlejul indianului, şi acesta suna ca un jurământ. Cei doi Jim şi Bob îşi puseră iarăşi schiurile în picioare şi după ce încredinţară sania şi câinii celui de al doilea indian o porniră mai departe înspre regiunea minelor de cupru. Harald şi Edith rămaseră în sanie singuri cu fericirea şi norocul lor.

— Cum de te-au surprins, Harald? fusese întrebat vânătorul şi totodată prospectorul de mine.

— Au tăbărât ş mi-au jefuit cabana în timp ce vânam o găină sălbatică pentru cină. Probabil că urmărea să-mi fure aurul pe care nu-l ascunsesem de fapt acolo ci într-o peşteră mai sus, pe albia fluviului. S-au ascuns apoi în interior până ce m-am reîntors. De îndată ce-am păşit în colibă m-au pocnit în cap atât de tare că am căzut imediat fără cunoştinţă la pământ. Când mi-am revenit stăteam deja legat în peşteră de unde m-a eliberat mai târziu Alaska-Jim. A fost o salvare în extremis întrucât ticăloşii care n-au găsit planul cu harta unde e localizată mina de aur voiau să mă silească prin tortură să le-o divulg, după care aveau intenţia să mă omoare, şi asta am înţeles imediat după semnele pe care şi le făceau. Alaska-Jim i-a surprins însă şi nici o jumătate de oră prea devreme.

Sania ajunsese deja în valea fluviului unde îl reîntâlniră pe Tanana-Bob care apăruse ca din pământ în faţa lor.

— Fratele meu alb a găsit urmele lui Gold-Joe.

— Înainte, repede, mai repede!

Spunând asta îi dădu schiurile sale celui de-al doilea indian aşezându-se pe capra saniei.

— Eu voi conduce, iar tu ne vei urma pe schiuri.

Schimbară locurile, după care Bob îşi mână sania cu o viteză atât de mare

încât şi cel de-al doilea indian care era un schior desăvârşit abia de se mai putea ţine după dânşii. Nici nu era de mirare fiindcă în pieptul lui Tanana-Bob ardea cu putere focul urii care-l mâna mai departe. Se făcuse deja ziuă când înaintea lor zăriră o umbră, pe care Alaska-Jim o recunoscu imediat de aceea se pronunţă pe un ton aproape sărbătoresc.

─ Gold-Joe, Tanana-Bob. L-am ajuns! Apucă el însuşi hăţurile cu care Bob, mâna câinii cârmind sania.

Cât despre Tanana-Bob o porni pe schiuri în urmărirea prăzii sale, ghemuit şi gata să sară asemenea unui animal de pradă.

─ Veniţi încet pe urmele mele. Se va da o luptă şi nu vreau să-l las pe prietenul meu singur, strigă Jim celorlalţi din sanie şi dădu drumul câinilor care o porniră ca din puşcă.

Umbra sau mai degrabă silueta celui urmărit începu să se distingă tot mai bine. Din sanie se vedea destul de bine că era vorba de-un schior. Deodată se făcu auzit strigătul de luptă a lui Tanana-Bob, strigătul tribului său. Acesta o luase cu mult înainte şi se găsea destul de aproape de cel pe care-l urmărea şi care se-ntoarse îngrozit îndărăt pentru a-şi vizualiza urmăritorul. Prea târziu însă. Se aruncă în zăpadă dar glontele carabinei a fost mai iute. Detunătura umplu întreaga vale. Din nou se auzi strigătul de luptă al indianului gupă care legea nescrisă a răzbunării sângelui se îndeplini. Gold-Joe, banditul şi ucigaşul de femei nu mai exista.

………………………………………………………………………………

Seara târziu o sanie trase în curtea sediului de poliţie din Clark Hill. Ca un fulger se răspândi vestea în tot oraşul în cârciumă şi pe străzi, luminile se aprinseră şi în faţa casei lui Jack Milionarul ca şi a saniei se opriseră destui curioşi. Câinii fuseseră deshămaţi şi-acum zăceau ca şi morţi în zăpadă, rupţi de oboseală. Căpitanul de poliţie sub a cărui comandă stătea evident echipajul bătu puternic şi imperativ la poarta somptuoasei clădiri unde locuia Jack Milionarul.

─ Cine-i acolo? veni răspunsul unei voci răguşite de din dosul porţii.

─ Poliţia, Jack Breton. L-am lichidat noaptea trecută pe Gold-Joe, şi mai rămâne încă o socoteală neîncheiată. Deschide!

Poarta se deschise în faţa căpitanului de poliţie, Alaska-Jim. Cei doi bărbaţi se aflau singuri în încăperea unde urmau să se descurce ultimele iţe ale afacerii.

─ Mr. Breton poate că-l aşteptai pe aliatul dumitale, Gold-Joe, responsabil de moartea fostului dumitale aliat Salisbury, al cărui fiu a moştenit minele de cupru. Ai dreptul să ştii tot ceea ce s-a întâmplat întrucât dumneata ai fost acela care l-a îndemnat pe acest Joe să comită un alt asasinat de data asta asupra fiului primei victime.

La ultimele cuvinte ale ofiţerului de poliţie rezistenţa bătrânului Jack se frânse ca un vrejure în calea furtunii. Vizualiza deja condamnarea lui la temniţă

sau chiar spânzurătoare. Acuzaţiile erau atât de grave încât nici nu-şi mai putea găsi cuvintele. Amuţise!

— Strângeţi lucrurile de care ai neapărată nevoie Jack Breton, întrucât va trebui să te iau cu mine la Port Franklin. Maiorul însuşi va hotărî asupra sorţii dumitale.

Cu o groază nemărginită în ochi bătrânul continua să se uite înmărmurit la poliţist.

— La Port Franklin? Eu? Eu? Încă tot nu putea înţelege.

Dar Jim îi puse o mână hotărâtă şi grea pe umeri.

— După cum ai auzit. Eşti arestat!

Bătrânul îşi pierdu cu totul cumpătul.

— Şi încă ceva, Mister. Nu apela la clemenţa oamenilor pe care dumneata însuţi n-ai acordat-o niciodată. O să-ţi spun o istorioară. Începe cu numele John şi Mary MacDonald, şi se termină cu numele lui Edith.

Un geamăt a fost răspunsul în timp ce chipul lui Jack deveni cenuşiu ca cenuşa.

— Mary…? murmură el.

— Da frumoasa, Mary din SILVER CREEK, dar sunt ani buni de-atunci, cam tot atâţia cât are acum *FLOAREA NORDULUI.* Frumoasa Mary ţi-a respins curtea atunci fiindcă erai un zdrenţăros şi un vagabond şi de aceea i-ai jurat răzbunare. Nu-i nevoie să-mi răspunzi, fiindcă ştiu prea bine ce spun. Iată de ce-am venit eu însumi în Clark Hill, tocmai pentru a te ridica pe dumneata. Între timp a urmat mica aventură cu Joe cel negru şi Elanul Roşu. Acum sunt aici pentru a te face răspunzător de moartea lui John şi Mary MacDonald şi răpirea copilului acestora, Jack! Bătrânul ticălos îşi pierdu cu totul cumpătul, căzu în genunchi şi-i îmbrăţişă picioarele ofiţerului de poliţie.

— Îndurare! murmură el. Poate c-aş fi devenit un om cumsecade dacă Mary m-ar fi iubit. Singura ființă pe care am iubit-o în toți acești ani a fost acest copil, Edith, pentru ea am adunat bogății peste bogății.

— Și pe care ai făcut-o nenorocită, omule. Ridică-te în picioare. Cel mai frumos cadou pe care-l va primi Edith va fi știrea că este fiica unor oameni cumsecade și nu a celui mai mare ticălos din Clark Hill!

Jack Milionarul se ridică cu greutate.

— Sunt în mâinile dumitale Alaska-Jim, și nu mă pot sustrage legii. Permite-mi numai ca unui om bătrân ce sunt să-și ia rămas bun de la tot ce-a avut drag. Închide-mă aici într-o cameră, pentru zece minute, fie și pentru cinci, și pune paznici la ferestre dacă te temi c-aș putea încerca să evadezi. Nu voi încerca să fug, numai lasă-mă puțin singur.

Alaska-Jim reflectă o clipă. Se uită la omul acesta care stătea frânt și mutilat sufletește în fața lui, cu umerii căzuți.

— Bine, fie! spuse el scurt și ieși din încăpere.

De-abia începu să coboare treptele că se auzi o împușcătură. Din trei pași mari fu din nou în încăpere. Jack Breton, sau Jack Milionarul, zăcea mort în fața mesei sale. O dâră subțire de sânge i se prelingea din tâmpla lui dreaptă, alături zăcea revolverul cu care se împușcase. Se pedepsise de unul singur.

………………………………………………………………………………

O oră mai târziu sania lui Alaska-Jim se găsea pe singurul drum care ducea la Port Franklin.

— Va trebui să lăsăm să mai crească iarba peste cazul ăsta cu Jack, Milionarul, i se adresă Jim, prietenului său indian Tanana-Bob. Apoi o să stau de vorbă cu Edith și împreună cu Harald Salisbury vom merge împreună la SILVER CREEK, dar cu privire la lucrurile astea nu cred că știi mare lucru, prietene. Haide asmuță, câinii! Sunt sigur că maiorul are o sarcină nouă pentru mine.

— Ei bine, murmură, Tanana-Bob, eu cred că tot ceea ce gândește și face fratele meu alb e întotdeauna bine.

SFÂRȘIT

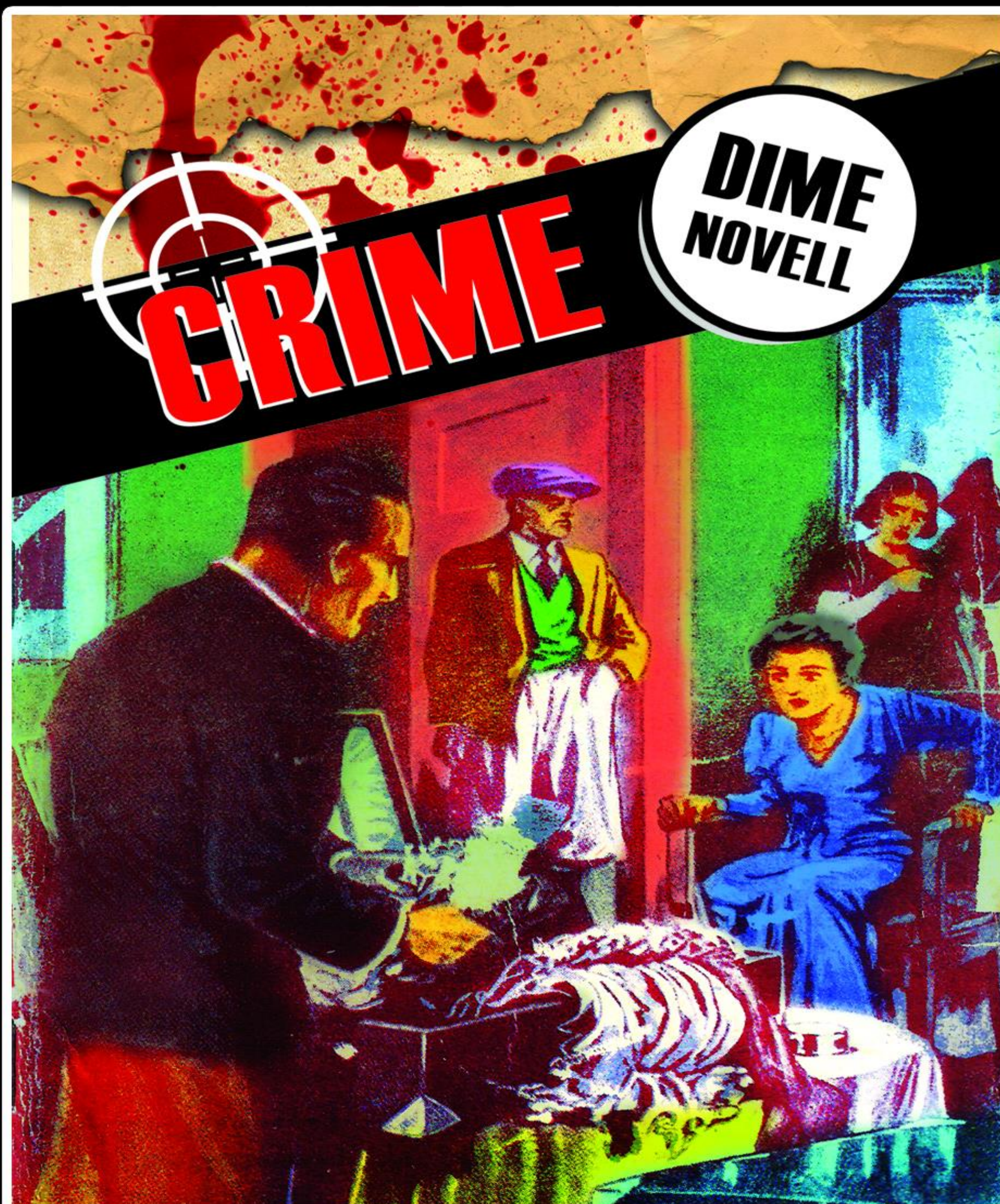
CUPRINS

CAPITOLUL 1 FIICA LUI JACK, MILIONARUL....................3
CAPITOLUL 2 O VIZITĂ SECRETĂ NOCTURNĂ....................8
CAPITOLUL 3 URMĂRIT DE LUPI....................14
CAPITOLUL IV ATAC ASUPRA MINELOR DE CUPRU....................21
CUPRINS....................30

DIN SERIA

CRIME

URMĂTORUL NUMĂR

4 Robby X și dama în albastru